

Biografia

Gonxha Bojaxhiu, nasqué el 27 d'agost de 1910, a la ciutat kosovesa de Skopje (actual Macedònia). La seva infància transcorregué en un ambient familiar acomodat, feliç i amb un fort sentiment pietós. El pare morí quan ella tenia 9 anys. La mare treballà i es tornaren a restablir econòmicament. Ja de ben petita mostrava un afecte especial cap els pobres. Als 12 anys escoltà la prèdica d'uns germans jesuïtes sobre l'Índia i sentí la necessitat de treballar amb els pobres, sense fer-se religiosa. Començà a impartir educació religiosa i li agradà l'experiència docent. Als 18 anys tornà a sentir la crida però aquest cop tenia clar fer-se monja (Congregació de les Germanes de Nostra Senyora de Loreto). Arribà a Calcuta el 1929, moment en què el país, liderat per M. Gandhi, reclamava la independència de la sobirania britànica. Allà professà els vots i adoptà el nom de Teresa en honor a Teresa de Lisieux. Feia classes i gaudia amb l'oració i l'ensenyament. No obstant això, se sentia turmentada per la pobresa que observava cada dia al seu voltant. En un viatge en tren se sentí cridada a abandonar el convent i treballar entre els pobres. Tot i que "...fou la decisió més difícil de la meua vida i suposà un sacrifici més gran que deixar la meua família...". Es preparà en coneixements mèdics bàsics i decidí portar un sari, vestit típic de la dona índia. Començà al carrer, ensenyant nocions d'higiene personal i a llegir a nens. Demanava almoïna. Aviat tingué seguidores i fundà l'orde de les Missioneres de la Caritat: estaven al servei dels més pobres i pregaven. Per poder acollir malalts terminals del carrer fundà un centre d'assistència a moribunds. Creà un orfenat, impulsà la fundació dels Germans Missioners de la Caritat i una organització laica col·laboradora. Més tard començà a atendre malalts de lepra i obrí una colònia. El 1965 el Papa li comunicà la dependència directa de la seva congregació al Vaticà i la possibilitat d'obrir nous centres arreu del món. Des de llavors no parà de visitar països per a aquest fi i atendre presos condemnats a mort. El 1979 va recollir el premi Nobel de la Pau i sol·licità que es cancel·lés el banquet posterior a la cerimònia i que el diner es destinés a donar menjar als qui no en tenien. A l'edat de 80 anys, afectada d'insuficiència cardíaca i osteoporosi, seguia visitant els més de cinc-cents centres de tot el món i dirigint la tasca de les seves quatre mil seguidores. Però l'any 1997 acceptà que havia de parar, calia una successora: "Ara sóc feliç. Reseu perquè la germana Nirmala pugui continuar l'obra de Déu". Moria mesos després, el 5 de setembre.

MARE TERESA DE CALCUTA: VIBRAR AMB DÉU PER LA VIDA

En el cor del seu pensament

♥ *Quant més aprofundim en el silenci de l'oració, més ens lliurarem a la nostra vida activa.* (p.52)

♥ *La veritable santedat rau en fer la voluntat de Déu amb un somriure.* (p. 53)

♥ *Les penes i fatigues dels pobres, no solament la seva misèria material sinó també la seva carència espiritual, la seva derrota, han d'ésser rescatades per nosaltres... perquè únicament fent-nos u podem portar Déu a les seves vides i aquestes a Déu.* (p. 53)

♥ *No permeteu que ningú vingui a vosaltres i se'n vagi sense ser millor i més feliç.* (p. 54)

♥ *El major pecat és l'absència d'amor i caritat, la terrible indiferència davant el proïsme, objecte d'explotació, de corrupció, d'indigència, de malaltia.* (p. 58)

♥ *Oh, estimat malalt! Encara et vull més, car representes a Crist. Quin privilegi poder-me ocupar de tu!* (p. 59)

♥ *Estem en contacte constant amb Crist quan treballem o quan assistim a missa o rebem el sagrament. Aquí (a la missa) Jesús hi està en forma de pa. Però en el món de la misèria, en els cossos ferits, en els infants, és on el podem veure i tocar.* (p. 85)

♥ (...) *ells i nosaltres fem el mateix treball social, però ells el fan per alguna cosa i nosaltres per algú.* (p. 85)

♥ *Per a estimar una persona és necessari estar a prop d'ella. Si busquem només el nombre ens perdrem en la quantitat.* (p. 88)

(MUGGERIDGE, Malcolm: *Madre Teresa de Calcuta*. Ed. Sigueme, 1977)

Una petita història: La tendresa de Déu

A Calcuta cuinem diàriament per a nou mil persones. Un dia, em va venir a veure una germana i em va dir:

- Mare, no hi ha res per a menjar, no tenim res per a donar a la gent.

Jo no vaig contestar, no sabia què dir. I més tard, a les nou en punt d'aquell matí, arribà a la porta un camió carregat de pa. El govern dóna una llesca de pa i llet cada dia als infants pobres a l'escola. Però aquell dia (ningú a la ciutat no sabia per què) totes les escoles tancaren sense previ avís. I enviaren tot el pa a la Mare Teresa.

És evident que Déu tancà les escoles. No podia permetre que els nostres pobres es quedessin sense menjar. I crec que va ésser el primer cop que menjaren tant de pa i tan bo. En això podeu veure la tendresa de Déu.

(MARE TERESA: *En el cor del món*. Olañeta Editor, 1999, p. 76)

PREGÀRIA: Brilla a través meu

Ajuda'm, Senyor, a escampar la teva fragància allà on vagi.

Inunda la meua ànima amb el teu esperit i amb la teua vida.

Penetra i posseeix tot el meu ésser perquè tota la meua vida sigui només una resplendor de la teua.

Brilla a través meu i roman en mi, perquè totes les ànimes amb les quals tingui contacte sentin la teua presència en la meua ànima. Permet que alci la vista i no em vegi a mi sinó a tu, oh, Senyor!

Roman en mi perquè brilli com Tu; perquè serveixi de llum als altres. La llum, oh Senyor, serà tota teua; res no en serà meu; seràs Tu qui il·luminis els altres a través meu.

Permet que t'alabi, Senyor, com més estimes, il·luminant aquells que m'envolten.

Permet que et prediqui sense predicar, no amb paraules sinó amb el meu exemple, amb la força contagiosa, la influència comprensiva del que faig, l'evident plenitud de l'amor que el meu cor sent per tu.

Amén.

(MARE TERESA: *En el cor del món*. Olañeta Editor, 1999, p. 91).